

מה קורה כאשר גבר מוצא תינוקת שהופקדה על-ידי הו

מצאתי ילדה בחדר

- מאת שמואל רויס -

שק עות עמוק בחוריהן. היה לה מבט מיוז. אש. היא לבשה בגדים בלויים ומוזממים. לידה נראתה הילדה כמו מלאך טהור. מחוי אמר לי לא להתערב, אולם רגשותי התגברו. השבתי בלבתי: כמה וכמה אנשים יהיו מאושרים שריים לגדל תינוקת כזו. במהירות חלפה בראשי רשימת מכרי, שהיו מסוגלים לאמץ ילדה כזו. לא הסתתי הרבה. החלטתי במקום שאעזור לאם לסדר את בתה. עטפתי את התינוקת בשמיכה ויצאתי לרחוב. ידעתי שמראה הילדה ישכנע לבבות יותר מאלף מילות שכנוע. הכתובת הראה שונה אליה הבאתי את אילנה היתה דירת מכרים, שכבר מזמן אמרו לי שהם מוכנים לאמץ ילד. כאן נתקלתי באכזבה הראשונה. השכנים אמרו לי שהם עברו לחיפה. התיקשתי עמם לחיפה ושם מסרו לי שהיה זה מאוחר מדי: הם כבר מצאו ילד. אולם האכזבה הראשונה לא דיכאה את רוחי. יצאתי שוב לרחוב, במטרה למצוא בית לאילנה ויהי מה.

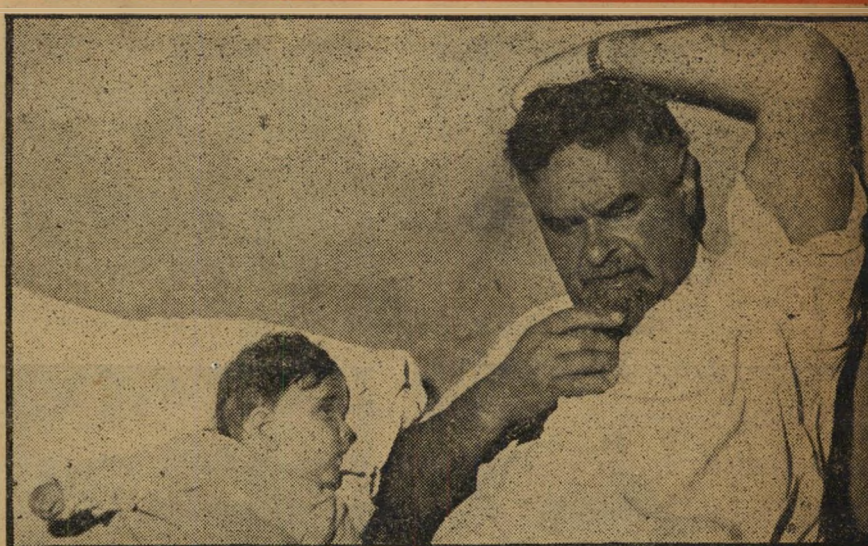
מ"ח"ח! מדהו"ן מן החוץ נשמעה "מספיתו ההיסטרית של תינוק. תינוק בבית המלון שלי? מה לו כאן? הרי בבית מלון זה גרים רק גברים!

יצאתי למסדרון האפל, לכרר מה פשר הצווחות. בחדר המדרגות, על כסא רעוע, שכבה תינוקת וצווחה. עיניה היו עצומות, פניה אדומות מרוב מאמץ. אני רחוק ומעלים לא היה לי כל נסיון עם תינוקות. אבל איך יכולתי לעמוד ולתת ליצור האומלל הזה לעוק? ניגשתי אליו והרמתי אותו בזרר יותי. יצור כה קטן!

כאילו במטה קסמים, השתנו פניה של התינוקת. היא פתחה את עיניה הכחולות, נעצה בי מבט עמוק והחלה לחייך. זו היתה אהבה מובט ראשון. לא ידעתי עדיין באיזה דרך יסורים תובילני אהבתי החדשה ורק עמדת תורה במסדרון, לא יודע מה לעשות עם החבילה החיה שבזרועותי.

בחדר המדרגות של בית מלון תל-אביבי מסוג גרוע מצא שמואל רויס תינוקת בת ששה חדשים. ממרת בכני אדם אחר היה מוסר את הילדה למשטרה ושוכח את כל הפרשה. אך רויס בן 61. המתגרר באותו מלון מזה 12 שנה. לקח את הילדה תחת חסותו. הוא מצא את אמה-מפקירתה. דאג לטפל באם ובבתה. התרוצץ במשך שבועות כדי למצוא בית לתינוקת האומללה. סיפורו וסיפורה של האם הם מיסמך עובדתי מזעזע. על צורת הטיפול בישראל בתינוקות מוכי הגורל המחפשים להם בית.

איל
שיש
כך
לכל
כנע,
בתוכי
אנשי
ולתת
החזיר
אילו
השם
במלון
לה מי
מלון
דרכי
ארוחה
חיחול
שות
מלון,
במש

זה לא בשבילי! אומרת אחת ממכרותיו של רויס, אליה פנה בבקשה לקחת את הילדה לביתה, לאמץ אותה ולגדלה עד שאמה תפסיק להסתובב ברחובות. תוכל לטפל בה בכוחות עצמה. בין עשרות מכרים וידידים, לא מצא רויס משפחה אחת שתהיה מוכנה לטפל בתינוקת.

מה לעשות? חושב עובד ההסרטה שמואל רויס, שמצא את עצמו לפתע אפוסטרופוס של אילנה, תינוקת בת ששה חודשים, אותה גילה, מוזנחת וממרתת בבכי, בחדר המדרגות של בית המלון בו הוא מתגרר. אילנה שוכבת על מיטתו, כשבפיה מוצץ.

הסתובבתי בעיר כעני המחזר על הפתחים. מכל דלת שפתחו לי, הביטו בי בעין חשדנית. תיארתי לעצמי מה חושבים האנשים בליבם: הילד שלו, והוא רוצה להיפטר ממנו. כמעט בכל מקום ענו לי את אותה התשובה: "הילדה נומדה מאוד, אבל בשביל מקרים כאלה יש מוסדות. זה לא ענינונו." באף מקום לא הציעו אפילו לתת לילדה משהו לאכול. במשך הימים שהסתובבתי עם אילנה ברחובות האכלתי אותה מכל מה שביא לידי. לא ידעתי מה אוכלים ילדים.

לבסוף הסכימה איזו משפחה ייקת להחזיק את הילדה — אבל רק לשלושה ימים. הסכמתה. השבתי שבשלושה ימים אמצא בחדאי פתרון.

***

אילו היתה יתומה

אילו היתה אילנה יתומה מהורים או אילו הייתי מוצא אותה מבלי לדעת מי הם הוריה, היה המצב פשוט מאוד. או אפי שר היה לסדר אותה באחד ממוסדות ה"סעד". אולם במקרה כמו של אילנה לא היה שום מוסד מוכן לטפל בכל המוסדות שפניתי אליהם היו ה"פקידים מאוד אדיבים, אולם זיהתה להם טענה הגיונית. "לאילנה יש הורים המסוגלים לעבוד. לאמה יש משפחה די אמידה. אסור לנו ליצור תקדים של טיפול בילדים כאלה, אחרת לא יהיה לדבר סוף."

לבסוף הופיע שוער בית המלון. "של מי הילדה הואתו?" שאלתי אותו. הוא השיב כי בלילה הקודם הופיע בבית המלון זוג עם תינוקת, שביקש חדר ללילה אחד. בדרך כלל אין השוער מוכן להשכיר חדרים לזוגות, אך למראה האם העייפה שנישאה את תינוקתה על רועה, התרכך לבו והוא נתן להם חדר. בבוקר הסתלקו, בהשג אירם את הילדה אחריהם.

ראיתי שהעניין מסובך והחלטתי לא להתערב. סוף-סוף, תינוק נטוש הוא עניין של המשטרה, לא שלי. הנחתי את הילדה על כסא והלכתי. היא התחילה מייד לצווח. עברב שמעתי מהשוער כי האם הופיעה שוב ולקחה את התינוקת. נרגעתי.

***

בית לשלושה ימים

בוע אחרי אותו בוקר, התכוננת לצאת בערב מבית המלון. במדרגות פגשתי שוב את התינוקת. הפעם היתה עם אמה. עצרתי אותה לשיחה. האם סיפרה לי כי שם התינוקת אילנה וכי הינה בת ששה חודשים. היא דיברה מתוך לב מלא מרידות, גוללה בפני סיפור טראגי. "אין לי אף פרוטה כביס", סיימה לבסוף. "ואני לא יודעת מה לעשות עם הילדה. אני מוכנה לתת ארץ תה לכל מי שירצה לקחת אותה — רק ש'בתי תמצא ביתו'". התכוננתי באם. היא היתה צמוקה, עיניה

תיים
לנה
היה
לנה
בית
מדות,
הא
תמצ
רוב
כש
פנים
בין
צחקו
לא
לדבר
צאתי
יש
היטה
המים
והם
יספלו
רק
אם
וכך,
אחת
ישו
אשת
את
פוזן
היי

כף לפה. שמואל רויס מאכיל את התינוקת הנטושה. היו ימים שבהם לא בא כל אוכל לפיה של התינוקת. בימים אחרים ויזונה אילנה מאבקת חלב ובננות — מזון בלתי מספיק לגילה — נדבת זיירי המלון, גברים כולם, שמצאו עצמם מטופלים בה.